

Jo també soc l'Anna Erra. I ni em disculpo ni me'n desdic

«Jo, de tota aquesta gentussa, en soc enemic. No pas contrincant, divergent, adversari i altres eufemismes»

Aquesta setmana hi hagut un cert enrenou al Parlament arran d'unes quantes veritats que la diputada (i alcaldessa de Vic) va llegir a la resta de diputats. L'espectacle va ser penós i demostra que la nostra representació política està malalta. No esperava una reacció diferent de la que van tenir els partits anticatalans. Tampoc de l'esquerra d'estètica ex-ICV -i ara fusionats amb la nòmina dels Comuns- que es creuen superiors moralment i que s'atreveixen a etzibar el qualificatiu "racista" o "xenòfob" quan algú no els agrada prou.

És aquesta esquerra -ja passada de moda a la resta d'Europa, però que sobreviu a Catalunya -que va aprendre les tècniques de Sant François Mitterrand, que consistien en intentar arraconar les no-esquerres tot titllant-les de dur a terme pràctiques xenòfobes. Una esquerra fofa intel·lectualment, però que al país, orfe d'intel·lectualitat, captiva.

Esperava una mica més dels partits que no formen part d'aquest binomi que he esmentat abans (els anticatalans i els semisecs d'esquerra amb crosseis cerebrals). Que la diputada Anna Erra hagi hagut de treure una nota de semidisculpa perquè ningú ha tingut el coratge de fer-li costat i defensar com a veritat, com a realitat del dia a dia, el que va llegir, em sembla lamentable i demostra el baix nivell que ha agafat la dignitat nacional al nostre Parlament.

Les forces catalanes independentistes i catalanistes han sucumbit, de fa anys, a l'acció dels estúpidament correctes d'esquerres. I ara pateixen un complex d'inferioritat de dimensions bíbliques. La nostra premsa ha fet el joc a aquestes d'esquerres (als semisecs dels quals parlava abans) i fa temps que també reparteix etiquetes de "xenòfob" amb lleugeresa. Entre altres coses perquè fa *progre*.

Ho tinc comprovat. Allò que els mitjans de comunicació seriosos estrangers informen amb normalitat, els nostres periodistes li afegeixen qualsevol qualificatiu populista -"mercats", "capitalista", "xenòfob", "masclista", etc.- sense que, sovint, la cosa s'ajusti a la realitat. Infantilitzats com estan els nostres mitjans, determinats periodistes pensen que utilitzant qualificatius que aquí estigmatitzen tenen més raó. I que la seva quota de "progressisme" augmenta d'apreciació en el món periodístic.

Avui ja, aquesta actitud ha contaminat a tothom -polítics i població- i temorosos d'una mena d'inquisició progre-multiculturalista no ens atrevim a dir les coses pel seu nom. I quan surt algú que ho fa, els seus propis se'l miren -se la van mirar!- de reüll tot intentant distanciar-se'n. Com serien avui qualificades les campanyes dels que lluitàvem contra Franco: "Volem bisbes catalans" o "En català, si us plau!"? Allò que els franquistes no van atrevir-se a desqualificar, ho fem nosaltres, avui, totalment rentats de cervell per mentalitats mediocres. Volen més degradació?

Tot això ens passa per confondre sempre tolerància amb permissivitat. I un dels efectes és que ningú li ha parat mai els peus a la "pantojita" Arrimadas. I no es tracta que jo no l'accepti. És que ella no s'accepta com a catalana. I aquí no tenim el coratge que tenen a França, a Alemanya o als Estats Units o qualsevol país civilitzat. Allí no hagueren mai tolerat socialment que una persona s'erigís en líder política orientada a denigrar políticament i judicialment les arrels del país que -fa poc- la va acollir. Allí, i no m'equivoco, i vostès ho saben, no dissimulin, hagués estat acusada d'anti-francesa, d'anti-alemanya o d'anti-americana.

No pas d'anti-francesista, anti-germanista, o anti-americanista. I hagués estat rebutjada socialment -si no expulsada-. Però no aquí. Aquí tothom demana tolerància i continua qualificant Ciudadanos com a partit anti-catalanista quan tots saben (fins i tot els que els voten) que són simplement anti-catalans i que voldrien veure les essències del país desaparegudes.

Qualifiquin-me del que més els plagui. Però jo, de tota aquesta gentussa, en soc enemic. No pas contrincant, divergent, adversari i altres eufemismes. No, no. Soc el seu enemic. Com ho seria qualsevol poblador d'Occident respecte a aquells individus ansiosos de veure'l nacionalment i culturalment anorreat.